

KRIGSSTIGEN

Av: Kenny ”Rille” Sörberg

Foto: Lia Jacobi

Det är i slutet av november 2023 och Close-Up-crew har styrt upp en fantastisk punkhelg på Kulturhuset i Stockholm. Ljudet är bra som satan, flertalet älsklingsband på scen och humöret är på topp hos undertecknad. Mellan allt stimmande är det dags för den obligatoriska pratstunden med den sympatiska Kamel-Stephan Johansson. Jag nämner att det är kul att svensk trallpunk har fått ännu ett i raden av skitbra band. Han nickar och ser så där lurig ut som bara han kan. Frågar honom om han inte borde släppa dem. Han ler med hela ansiktet och tillägger ett pliktskyldigt ”Vi pratar [så får vi se vad som händer]”, men där och då visste jag att det var klappat och klart. Och mycket riktigt, ett halvår senare kom Krigsstigens fullängdsdebut ut på Kamel records. Grunden är melodiös punk, kryddat med ett och annat skrik och en och annan oortodox trumtakt. Bandet är stationerat i Stockholm, men består egentligen av fyra landsortsbarn (Charlottenberg, Skåne, Nyköping och Sollentuna) och blott en äkta nolllåtta. De startade i mars 2023, fick en minst sagt flygande start och sedan dess har det bara rullat på för Jesse Leroy (sång), Anders Karlsson (gitarr), Anton Damperud (gitarr), Hanna Bassist (bas) och Adrian Lacayo (trummor). Jesse, Anders och Hanna intervjuades via världens bästa intervjuverktyg Messenger:

Det är väl lika bra att riva av plåstret med en gång – vad är grejen med alla era tatueringar?

Vad menar du? Det finns ju massa plats kvar.

Så här då: Om vi leker med tanken att våra två prao-elever på redaktionen – Martin och Marcus – vore fasta medlemmar, så är vi fem stycken på Second Class Kids Magazine, dvs lika många som ni. Om man adderar ihop redaktionsmedlemmarnas samtliga gaddar, så hamnar vi ändå långt ifrån den av er som har minst antal tatueringar. (Att vi sen gaddar ihop oss på andra sätt, är en annan femma...)

Haha! Vi har faktiskt aldrig reflekterat över att vi är så tatuerade. Det enda vi ser är tomma ytor redo att fyllas.

Alright. Lagom till att jag skulle förbereda den här intervjun släpptes avsnittet där ni gästade Döda Katten-podden. En fråga som Yxan ställde fick mig både full i skratt (eftersom jag håller med honom till 100 %) och samtidigt lite besviken (hade trots allt varit roligt att vara först med den). Vilken fråga tror ni att jag syftar på? Vi tror att du menar frågan om den ökända whiteboard-tavlan. Är det korrekt?

Det är helt korrekt! Jag håller verkligen med Yxan om att Krigsstigen utifrån ganska många parametrar kändes som ett väldigt medvetet, genomtänkt och förberett projekt från första början. Kanske finns det enkla svaret i det faktumet att nån av er tydligen har jobbat med digital marknadsföring. Hur skulle ni säga att ni har använt er av det?

Vi hade nog mer tur att väldigt mycket föll på plats med Krigsstigen, men sen har vi såklart en fördel av att vi har folk i bandet med olika skills. Jesse är grymt duktig på det visuella (men anser sig bara vara en glad amatör) och Hanna har jobbat med digital marknadsföring sen Dackefejden. Killarna är också bra på en massa saker. Vi har en bra uppdelning av ansvarsområden och alla gör det de är bäst på.

En grej som ni konsekvent gör är ju att lägga ut peppande filmsnuttar på Facebook (och kanske även andra sociala medier) inför era spelningar. I procentsats, hur stor del är det för att a) det helt sonika är skoj att göra, b) locka folk till just den specifika

spelningen, och c) påminna folk om att ni existerar (allmänt marknadsföringssyfte)? Ni får såklart även svara utförligt i fritext. 100 % för att Jesse vill klippa videos! Haha. Men självklart är det också för att promota spelställena som arrangerar, om ingen skriver om spelningarna så kommer det ju inget folk och då dör spelställena ut. Vi tycker det är skitviktigt att punkscenerna får leva vidare och om vi kan bidra på något sätt så gör vi gärna det. Att folk sen får upp Krigsstigen i flödet är ju ett plus, men det Jesse ser mest fram emot är att klippa bloopers i december.

Det är alltid rätt att lägga tid på sånt som man gillar att göra.

Brukar ni få några kommentarer på snuttarna?

Oftast ”Ses där!” eller ”Varför kommer ni aldrig till staden xxx?”.

Min favorit är dialekt-videon inför en av Karlstadsspelningarna.

Haha, våra miner är 100 % genuina, ingen förstod vad Anton sade. Vi fick fråga i efterhand vad han menade, så vi kunde texta videon.

Hehe. Att stockholmare är dåliga på svensk geografi utanför tullarna är ju vederlagt, men det verkar onekligen vara lika illa med dialektkunskaperna...

Ni har ju varsitt klatschigt smeknamn: Jesse (Trollet), Anton (Pölsa), Hanna (Skurt), Anders (Valen) och Adrian (Kniven).

Smeknamnen känns ju lite Lastkaj-influerade. Är det en grej avsedd just för Krigsstigen eller är det smeknamn som har hängt med er längre än så?

Jesse, Adrian och Antons smeknamn har hängt med sen barn/gymnasietiden. Anders och Hanna blev avundsjuka och ville därför ha egna smeknamn. Anders smeknamn gav Hanna honom eftersom han inte kan rapa och därför låter som en val när luften passerar halsen. Hanna fick smeknamnet Skurt av Jesse för att hon inte kan hoppa.

En oundviklig följdfråga (som ni till två femtedelar redan svarat på): Förklara bakgrunden till samtliga smeknamn!

Jesses mormor kallade henne för prinsessa, men när hon lärde känna hennes personlighet så insåg hon att Trollet var mer passande. Kniven har något kompisgäng där alla kallas för Spaden, Yxan och allt möjligt. Pölsa kommer från filmen Smala Sussie. Varken Kniven eller Pölsa är med under intervjun och kan bekräfta det här, men det här är vad vi övriga minns.

Jag känner att vi måste uppehålla oss lite vid förklaringen till Hannas smeknamn. Hon fick namnet för att hon ”inte kan hoppa”? Så många frågor. Varför kan hon inte hoppa? Eller ser det extra kul ut när hon ”hoppa”? Skurt syftar på grodan från TV3 eller? Kunde inte han hoppa? För grodor kan väl hoppa? (Åtminstone de flesta grodarter.)

Skurt kan inte hoppa för han har inga ben, han har Ingamays hand i röven. Hanna har ingen hand i röven vad vi vet, men hon kan inte hoppa ändå. I alla fall inte många centimeter över marken. Varför det är så vet ingen...

Jag förstår... tror jag. Lite kort om dåtiden innan vi går in på nutiden. Baserat på de uppgifter jag har (och en viss okulär besiktning) så hävdar jag att samtliga i bandet är nånstans mellan 30 och 40 bast. Ändå känns ni även på ett individuellt plan relativt nya som profiler i punkscenen. Ni har tidigare spelat rock, metal, jazz och reggae, men finns det även några punkband på meritlistan frånsett Wrong Band?

Jesse, Hanna och Anders har spelat i punkband tidigare. Jesse var med i två punkband i Nyköping, hon tror att ett av dem hette Flaming beavers, men det var på gymnasietiden så minnet är kort. Ena bandet sjöng Jesse i, det andra ”spelade” hon bas i. Hanna sjöng ett kort tag i ett skatepunkband som hette Sixpack Therapy som aldrig nådde nån